

A tábla enyhítette a törvényszék ítéletét a kommunista szervezkedés ügyében

A vádlottakat szabadlábra helyezték

(A Délmagyarország munkatársától)
Az alföldi kommunista szervezkedés bűnügyében szombaton hirdetett ítéletet a szegedi ítélőtábla Kovács-tanácsa. Pénteken befejezték a perbeszédet és szombaton délelőtt tizenegy órakor folytatták a tárgyalást. A bíróság a törvényszéknek majdnem minden vádlottra kiszabott büntetését megváltoztatta és a bűntetteket vétségge minősítette, enyhébb büntetést szabott ki rájuk.

Gera Sándor és Gladics György két és fél évi fegyház helyett egy-egy évet, Gombai István két év és öt hónap helyett egy évet, Batik Rácz János és Kékonyi József két-két esztendő helyett tizenegy-tizenegy hónapot, Ladvánszky József két hónap helyett egy hónapot, Stéhly István három hónap helyett két hónapot kapott. Magyar Lajos egyhónapi fegyházát helyben hagyták. Komócsin Mihály és Szekeres Mihály, nyolc-nyolc hónap helyett három-három hónapot, Székely Mihály két évi és kéthónapi fegyház helyett egy évet, Szalárdi Péter nyolc hónap helyett négy hónapot, Igaz Pál két év és két hónap helyett egy évet, Diós Sándor hat hónap helyett négy hónapot, Bökényi János öt hónap helyett négy hónapot, Lőrincz István négy hónap helyett három hónapot, Sarkadi István négy hónap helyett három hónapot kapott. Helyben hagyta a bíróság Hermann Mihály egyhónapi, Kelemen Imre négyhónapi és Szabó József egyhónapi fegyházbüntetését, valamint Mészáros András felmentő ítéletét. A bíróság a fiatalokat ugyancsak próbaidőre bocsájtotta. A tábla megállapította a szokásban lévő Rosner Jenő elsőrendű vádlott bűnösségét is, de büntetést nem szabott ki.

Az ítélet indokolása röviden az, hogy a bíróság a tárgyalás adataiból megállapította azt, hogy Rosner Jenő, az elsőrendű vádlott a főbűnös. Ő volt megszervezője, irányítója, szellemi vezére a szervezkedésnek, a többiek csak eszközök voltak a kezében. Ezért a bíróság a bűntetteket vétségge minősítette és ennek megfelelő büntetéssel sújtotta a vádlottakat. A bíróság elrendelte a fogva lévő vádlottaknak, akik büntetésüket kitöltötték, azonnali szabadlábra helyezését. Dr. Balázs Sándor ügyész a megváltoztatott minősítés miatt semmiségi panaszt jelentett be a Kuriához.

Az ítélet kihirdetése után érdekes jelenet játszódott le a foglyok között. A szabadlábra helyezett nem akarták engedni, hogy az örök megbilincseljék őket és így vigyék vissza a Csillagba. Kijelentették, hogy őket a bíróság szabadlábra helyezte, mert büntetésüket letöltötték és így ők szabad emberek. Az örök azonban azzal érveltek, hogy ők csakis megbilincselve kísérhetik őket vissza. Végül is a foglyok beleegyeztek a megbilincselésbe és a rabszállító kocsin visszatértek a börtönbe, ahonnan a formalitások után szabadon engedték őket.

MEGNYILT REDŐNYIPAR a református palotában

Ocsóbbak lettek a **Lichtman cipők**, de változatlanul a legegészségesebbek és legjobbak Belvárosi Cipőüzleiben. Széchenyi-tér 11. Városi bérház.

Dr. Gréi-féle boraxos kölnivíz

egy illatnál, mint boraxtartalmánál fogva kitűnő hatású. Csak szűrt üvegekben kapható a **Szent Rókus gyógyszertárban**. Kis üveg ára 1-20, nagy üveg ára 2-40.

CHRONOMETRE ROXAN
PONTOS
ELEGANS SVAJZI ÓRA

KAPHATÓ BESZÉLTRE IS

MULHOFFERNÉI
Széchenyi-tér 9

Olyan egyszerű, mint a COLUMBUS

TOLASA

kevés pénzzel megusznai a fürdőszézon költségelt, ha

FÜRDŐRUHÁIT

és egyéb fürdőkellékelt a

Fehér-cégtáblás BOROS MIKSA cégnél
szerzi be, Széchenyi tér 15. sz.

Szabadtéri színjáték

Irta Hont Ferenc.

A színjáték a szabadban született: az őserdő tisztásán. Kezdetben mindenki részt vett benne. Szabad emberek közössége együtt ünnepelt. Mert a színjáték ősfarmája az ünnep, a mágikus szertartás, amelyben az ünneplő tömeg közös vágyai, félelmei és örömei nyilvánultak meg. A fejlődés folyamán a színjáték gyakran súlyos lélektelen vásári szórakozássá. De azokban a korokban, amelyekben a kollektív világnézet párosul a szabadsággal, a színjáték újból kijön a szabad terekre és ünneppé, kollektív tömegünneppé magasztosul. A szabad tér a szabadság és az együttérzés jelképe. De nem minden szabadtéri színjátékadás a szabad és együttérző tömeg ünnepe. A hanyatló korokban a színjáték áhítatos ünnepi szelme eltűnik, csak külsőségei maradnak fenn és ezek a továbbélő üres formák más, alantasabb tartalommal telnek meg.

A szabad, demokratikus Görögországban, a ragyogó déli ég alatt fejlődött ki a színjáték, azokon a hatalmas tömegünnepeken, amelyekre egész Hellász összerereglett. De a görög ünnepi színjáték virágzásai csak addig tartott, amíg a hellén népben élt a közösségi érzés. Az imperialista Rómában a görög színjátéknak már csak üres formái maradtak fenn. A tömeg nem áhítatos szellemű ünnepre gyűlt össze a napsütötte nézőtereken, hanem Néró keresztény rabszolgaszínháza véres halálában gyönyörködött.

A katolikus középkorban ismét él a közösségi érzés és a katedrálisok előtt, a temetőben, az ókori amfiteátrumok romjain újból föllángolnak az együttérző nép szabadtéri vallásos tömegünnepei. Nagy ünnepek alkalmával napokig, sőt hetekig tartó misztériumokat, passiókat és mirakulumokat játszottak. Ezeket a színjátékokat az egész lakosság kollektív együttműködése hozta létre, a színészek részben egyházi személyek, részben világiak, a színpadot és az összes szükséges kellékeket az egyes céhek szállították. Mindenki hozzájárult valamivel az ünnepi játékhöz, mert

a középkori ember lelkében az a hit élt, hogy a vallásos színjáték áldozat, amellyel elháríthatják a pestist, a fagyot, a szárazságot és más csapásokat. Az oberammergaui híres passiójátékok is egy pestisjárvány után tett fogadalomból keletkeztek.

A középkor nagy emberi együttérzése azonban nem tartott sokáig, az osztálytagozódás egyre jobban kiélezte az ellentéteket a társadalom egyes rétegei között. A tömegünnepeket a közös érdek, a közös világnézet, a közös érzés eltette és ezeknek háttérbeszorulásával a szabadtéri színjátékok is egyre ritkábbak lettek. A színjátékadásokat többé már nem az egész nép rendezte, hanem királyokat és főurakat szolgáló színtársulatok alakultak, amelyek fedett helyiségekbe vonultak. A szabadtéri színjáték ezután csak a nép mulatságaiban, a karneválokban, a vásári szórakozásokban és az előkelők kerti ünnepélyeiben, diszfölvonulásaiban, látványos játékaiban élt tovább.

Igy tartott ez hosszú ideig, egészen a múlt század végéig. Ekkor azonban a kornak azok az erői, amelyek gazdasági és társadalmi téren egyaránt a közösséget, a tömegeket kezdték szökhöz juttatni, átcsaptak a művészet, a színjáték területeire is. Megindult az a művészeti áramlat, amely a kollektív színjáték megteremtését tűzte ki célul, fokozottabb érdeklődéssel fordultak tehát az ünnepi és a szabadtéri játékok felé. Egyáltalában nem véletlen, hogy Wagner, a forradalmár zseni valószínűleg az első ünnepi játékokat Bayreuthban s hogy ő állította vissza ugyanott a görögök amfiteátrális, egyenlő elosztású nézőterét. A modern szabadtéri ünnepi játékokat azután korunk két lángelméjű színházművésze teremtetette meg: Max Reinhardt és Firmin Gémier.

Reinhardt művészi szempontokból kiindulva fokozatosan jutott el a szabadtéri ünnepi játékokhoz. Ez az élesszemű, de minden ízében eklektikus rendező, aki a kornak minden törekvésére a legérzékenyebben reagál, azonnal fölismeri a mai